

SZÁM KATI • BEKÖSZÖNTŐ

FILM

Ültünk a nappaliban a nagy családi ebéd után, nagyszülőkkal, unokatestvérekkel, és néztük a meglepetést, amit a fiam és a nővére készített 28 órányi, néhol szivárványba vagy szürkébe forduló képből és zajjá olvadt hangból. Ennyit voltak hajlandók átengedni a ruhásszekrény poros dobozaiba száműzött sértett szalagok a rájuk bízott információból digitális utódjaiknak.

Ültünk és néztük a régi házi videókat a tévé képernyőjén, de közben mindannyiunkban más film pergett. Kívülálló számára nyilván élvezhetetlen történetek, értelmezhetetlen mondatok, ismeretlen arcok, gesztusok, jelentés nélküli tárgyak. Első díny-nyeevés, utolsó ovis kirándulás, hetvenötödik születésnap...

Ültünk ott abbahagyhatatlan nevetésben és nem múló melankóliában, mint egy szertartás beavatottjai. Mintha ez a sok órányi munka után is nehezen láthatóvá és hallhatóvá tett film mágikus erővel bírna. Ráakódott a por, cipők, görkorcsolyák, gumicsónak, tankönyvek álltak a dobozaikon – élőhelyünk évek, évszakok során ráakódott rétegsorai. Kellott valaki, aki feltárja, hogy ünneppé, átélhető valósággá válhasson az, amit a hétköznapokkal olykor unalmasra csiszolunk. Az, ami az évek alatt elmenők és megérkezők egyre hosszabbodó sora ellenére is állandó, jelenlévő, minden ismert és ismeretlen érzékszervünkkel megtapasztalható. A család.

